

60. Retssagen mod Domstolsstyrelsen

Træt af dommernes løgne og fortielser forsøgte jeg at tvinge dem til at forholde sig til de relevante fakta og den relevante lovgivning via en selvstændig retssag, men de loyale kolleger i Københavns Byret afviste sagen uden overhovedet at læse stævningen eller tale med mig om den.

Skal dommerne ikke dømme efter loven?

Og er der ingen grænse for, hvor groft dommerne må lyve? De spørgsmål stillede jeg til advokat Per Christensen efter Vestre Landsrets kendelse.

Jeg er sikker på, at både politikere og borgere forventer, at dommerne dømmer efter lovene, sådan som juraprofessor Eva Smith påstod i *Deadline* (side 11), og de forventer sikkert også, at dommerne afholder sig fra at lyve, når de begrunder deres domme. Hvad så, når dommerne alligevel lyver og blæser på lovgivningen? Kan man lægge sag an mod dommere, der lyver og nægter at følge loven?

Per Christensen kunne ikke finde noget, der skulle forhindre et sagsanlæg mod løgnagtige dommere, omend han ikke havde hørt, at det var sket. Hvordan griber man en sådan sag an? Hvordan sagsøger man uærlige dommere?

I dagene efter Vestre Landsrets kendelse drøftede jeg dette indgående med Per Christensen. Vi nåede frem til, at der er forskel på, om en person, der tilfældigvis er dommer, har handlet erstatningspådragende f.eks. ved at ødelægge min cykel, eller om han skader mig under udøvelsen af sit betroede hverv som dommer. I de konkrete tilfælde handlede dommerne i embeds medfør, så sagen skulle anlægges mod Domstolsstyrelsen, der har ansvaret for dommernes ageren.

Det overordnede problem er, at dommerne skjuler de relevante fakta og den relevante lovgivning. Det, der kan føre til andet end det ønskede resultat, gemmes væk i formuleringer som “det, kærende har anført under dette kæremål, kan ikke føre til et andet resultat” eller “det, som appellanten har anført, kan ikke føre til andet resultat,” selvom det lige netop ville føre til et andet resultat, hvis der blev taget hensyn til det. Hvordan tvinger jeg dommerne til at forholde sig til noget, de helst vil skjule?

Min løsning var at nedlægge en anerkendelsespåstand om hvert eneste faktum og hver eneste lovbestemmelse, der var censureret ud af sagerne. Så ville de være nødt til at tage stilling på én eller anden måde.

Med advokaterne Per Christensen og Henrik Karl Nielsen som rådgivere gik jeg i gang med at udforme anerkendelsespåstande om alle de løgne og udeladelser i den voksende serie af forløb, hvor dommerne aktivt skjulte, at Peter Schønning og Johan Schlüter havde misbrugt ophavsretsloven til at etablere en retspraksis, der giver FDV og de andre monopoler en hidtil uset markedskontrol. Dommernes vigtigste opgave er at håndhæve EF-traktaten, men det blæser de højt og flot på, når de opdeler det indre marked og forærer området Danmark til et monopol.

Beslaglæggelsen der forsvandt

Uafhængigt af problemet med dommernes censur af mine holdninger og de fakta, mine holdninger er støttet på, havde Dorete Bager skaffet mig et andet problem på halsen: De beslaglagte film.

Fra det sekund, jeg fik at vide, at jeg ikke måtte sælge de parallelimporterede film, var det min agt at returnere dem til leverandørerne, men det havde Dorete Bager forhindret med sit forbud. Min serie af anmodninger til Vestre Landsret om at få lov til at returnere filmene blev aldrig besvaret. Heller ikke forespørgslen om, hvad der skulle ske med filmene. Først i kendelsen den 14. september 2006 blev beslaglæggelsen nævnt, men dommerne undlod at forholde sig til den.

FDV havde nedlagt påstand om beslaglæggelse over for Laserdisken ApS, en påstand identisk med påstand 4 over for mig (side 813), men det fandt jeg først ud af efter fogedforretningen. Lars Segato fik under fogedforretningen Dorete Bager til at gribe ind, og det var udelukkende på grund af min respekt for hendes magtposition som dommer, at jeg undlod at returnere filmene.

Dilemmaet opstod, da det viste sig, at jeg ikke var omfattet af rekvisitionen. FDV havde ret beset begæret anpartsselskabets film beslaglagt - ikke mine film - og mine film indgik derfor heller ikke i justifikationssagen mod Laserdisken ApS. Mine muligheder for at få erstatning afhang af, om retten ville lægge vægt på Lars Segatos mundtlige løfte om, at han påtog sig den økonomiske risiko.

Lars Segato havde gentaget påstanden uændret i reparationsrekvisitionen mod mig, men Dorete Bager havde fuldstændig ignoreret den. Beslaglæggelsen er ikke nævnt i nogen af de to kendelser. Justifikationssagen skal efterprøve fogedrettens kendelser, men der var ikke nogen kendelse om beslaglæggelsen. Når det kommer til stykket, er det udelukkende Dorete Bagers mundtlige forbud, der er årsag til, at mine film ikke blev returneret i 2005.

Det var (og er) min opfattelse, at beslaglæggelsen var ren chikane. Det tjente intet formål at blokere for returneringen, men jeg forventede et juridisk efterspil, der ville afklare dette og sikre mig en erstatning. Jeg forventede også, at Dorete Bager ville være ærlig om Lars Segatos løfte om at påtage sig den økonomiske risiko, der som udgangspunkt altid er rekvirentens.

Men nu stod jeg med 2.230 beslaglagte film i kælderens. Ingen interesserede sig for dem længere, og de var ikke omfattet af nogen retssag. Hvis ikke fogedretten ville sikre, at FDV stod ved ansvaret, ville jeg stille fogedretten til ansvar. Hvis jeg ikke gjorde noget, ville jeg selv komme til at hænge på filmene til evig tid.

Jeg startede med at skrive til retspræsidenten for Retten i Aalborg. Det var stadig Ida Heide-Jørgensen. Hun henviste til, at der var en klagefrist på 4 uger. Goddag mand, økseskaft! Problemet opstod jo først senere, men hun lod henvendelsen gå videre til Dorete Bager, som så kunne tage stilling til, om de begivenheder, der fik så stor betydning, kunne blive tilføjet. Hun ville ikke ændre noget. Hun afviste, at protokolleringen ikke var korrekt - og sådan placerede hun aben hos mig.

Bondefanget af byretten

LASERDISKEN: 2000 film beslaglagt over et år i et Kafka-agtigt sagsforløb

Af **Lars Borberg**
lars.borberg@nordjyske.dk

AALBORG: - Jeg føler mig bondefanget af byretten, siger indehaveren af filmforretningen Laserdisken i Aalborg, Hans Kristian Pedersen.

- Det er en absurd situation, jeg er havnet i. Siden november 2005 har jeg haft i alt 2000 dvd-film liggende i mit eget lager i beslaglagt tilstand, mens de dag for dag taber værdi. Jeg har forsøgt at appellere beslaglæggelsen, men appelinstansen har svaret, at den ikke vil tage stilling til min appel, fordi jeg frivilligt har aftalt med fogeden, Dorete Bager, at opbevare filmene selv.

- Det sagde jeg ja til at gøre af rent praktiske grunde, men der blev også sagt andet. Det er bare ikke kommet med Dorete Bagers retsbogsindføring, og det betyder nu, at jeg har mistet min juridiske appelret, siger Hans Kristian Pedersen.

Denne sag begyndte 29. november 2005, da retsassessor Dorete Bager gik ind i Laserdiskens lokaler i Prinsensgade i Aalborg sammen med advokaten for den danske videobranch, Lars Segato. Det skete på hans begæring. Dorete Bager forlangte på vegne af Lars Segato og den danske videobranch Laserdiskens forretningscomputere beslaglagt sammen med et stort antal dvd'er på Laserdiskens hylder.

Lugt af monopol

- Den ny ophavsretslov fra 2002 giver de danske rettighedshavere til værker som f. eks. dvd-film ret til at forbyde andre at importere og videre-sælge filmene, hvis de er udgivet udenfor EU. Det skete angiveligt som et led i bekæmpelsen af parallelimport og piratvirksomhed, men det blev samtidig en mulighed for de store videofirmaer for at skaffe sig monopol lignende status på markedet.

Hans Kristian Pedersens reaktion på loven i 2002 var at skrive breve til alle de danske videoselskaber, hvori han spurgte, om de ville forbyde parallelimport af titler, de havde rettigheder til.

Overholdt forbud

- Nogle sagde ja, men andre gjorde ingenting. Vi overholdt forbuddene og lod være med at

Hans Kristian Pedersen i Laserdiskens lagerrum med 2000 dvd-film, der nu har været beslaglagt i snart halvandet år efter videobranchens krav til fogedretten.

FOTO: JENS MORTEN

parallelimportere de film, som selskaberne havde forbudt, siger Hans Kristian Pedersen.

- Det forklarede han også Dorete Bager og video-advokaten Lars Segato, da fogedforretningen stod på i Laserdisken 29. november 2005.

- Men det var ikke nok for Lars Segato. Han forlangte, at jeg skulle fremlægge positivt dokumenteret tilladelse til at sælge. Derefter nedlagde Dorete Bager på stedet forbud mod salg af alle filmtitler, hvor medlemmer af Foreningen af Danske Videogramdistributører har danske rettigheder. Det ramte også film fra Laserdisken, der ellers ikke tidligere havde forbudt parallelimport, fortæller Hans Kristian Pedersen.

- Jeg svarede, at de ikke havde behovet at sende fogeden. De kunne bare have svaret på mit brev, så jeg havde undgået at importere film, de havde rettigheder til. Jeg tilbød så at sende de berørte film

tilbage til mine leverandører, fortæller Hans Kristian Pedersen.

- Men det var ikke godt nok. - Lars Segato ville have filmene beslaglagt. Jeg protesterede og forklarede, at det jo ikke var piratkopier. Rettighedshaverne havde fået betaling, og filmene var købt i god tro. Det kunne vel ikke skade nogen, at de blev sendt retur til USA, hvor de godt må sælges, mente jeg, fortæller Hans Kristian Pedersen.

- Men videoadvokaten Lars Segato fastholdt, at de skulle beslaglægges. Hans Kristian Pedersen forklarede nu dommeren, at dvd-film hurtigt mister deres værdi, og at de ville miste stort set hele deres værdi, hvis de blev beslaglagt under en hel retssag.

Ingen retur

- Men så erklærede Lars Segato, at den risiko var han og videobranchen parat til at

påtage sig, og derefter gav Dorete Bager ham medhold. Filmene måtte ikke returneres.

Der opstod så et praktisk problem med at finde ud af, hvilke film, det drejede sig om, det er ikke så ligetil. "Kan du ikke selv klare det?!", spurgte Dorete Bager mig. Hun foreslog, at jeg selv fjernede filmene fra hylderne og opbevarede dem under beslaglæggelsen. Det gik jeg med til, og jeg og mine medarbejdere fjernede derpå omkring 2000 film fra hylderne, fortæller Laserdiskens indehaver.

- Det var for så vidt okay. Men det var det efterfølgende ikke. Dorete Bager skrev bagefter i retsbogen, at der var "indgået en aftale med Hans Kristian Pedersen om at fjerne filmene fra hylderne med henblik på at opbevare dem". Og det var jo sandt nok - men hun skrev ikke, at Lars Segato forinden havde påtaget sig den økonomiske risiko, og hun skrev heller ikke, at hun havde afvist mit ønske om at sende filmene retur, siger han.

Dagen efter opsogte Hans Kristian Pedersen sin advokat for at appellere afgørelsen, og siden har han kæmpet i retssystemet for at få beslaglæggelsen ophævet. Efter mere end et år er det så endelig afgjort, at retten ikke vil tage stilling til hans appel, fordi der står i retsbogen, at han frivilligt har indgået en aftale.

Bondefanget

- Det er her, jeg føler mig bondefanget, siger Hans Kristian Pedersen.

- Det er da klart, at jeg ikke frivilligt har indgået denne aftale. Jeg var meget uenig med dommeren, som trods min protest forbød mig at returnere filmene. Men jeg opførte mig pænt og respekterede, at det var hende, der bestemte. Så jeg besluttede at opføre mig voksent og fremkommeligt og hjælpe hende med det praktiske arbejde i stedet for at smide med maling og brosten. Men så meget mere urimeligt og uværdigt synes jeg også det er, at jeg nu også skal straffes for det. Hun har slet og ret taget mig ved næsen ved ikke at skrive hele sandheden i retsbogen, siger Hans Kristian Pedersen.

Han har nu besluttet at gå til Retten i Aalborg i et forsøg på at få rettet fejlen.

På toårsdagen for beslaglæggelsen mente jeg, at Dorete Bager havde haft tid nok til at finde ud af, hvad der skulle ske med filmene. Jeg syntes i hvert fald, det var på tide med et andet arrangement. Nu havde filmene fyldt op i min kælder i to år, og jeg kunne godt bruge pladsen til noget andet, så jeg bad Dorete Bager om at finde en anden til at opbevare filmene for fogedretten.

Dorete Bager rådførte sig med Lars Segato, og det er fair nok, at hun spurgte, om han mente, at beslaglæggelsen fortsat var påkrævet, men han talte udenom. Han vidste selvfølgelig udmærket, at jeg ønskede filmene frigivet med henblik på at returnere dem til USA, men han svarede alligevel, at FDV ikke ville tillade, at de blev solgt i Danmark. Han fik også lige gentaget den absurde påstand om, at de var ulovligt importeret! For hans skyld kunne arrangementet fortsætte i 100 år, og indtil retten - og det skulle så være Dorete Bager - traf en anden afgørelse, ville han og FDV henholde sig til aftalen.

Dorete Bager gjorde ingenting. Hun nøjedes med at sende mig en kopi af Lars Segatos svar, men hun svarede overhovedet ikke på min anmodning om, at retten overtog opbevaringen af filmene eller bemyndigede en anden til det.

Vedrørende opbevaring af beslaglagte dvd-film

Jeg har i to år opbevaret de ca. 2.000 dvd-film, der blev beslaglagt under ransagningen den 29. november 2005 i Laserdisken. Jeg ønsker ikke mere at være den person, som er bemyndiget til at opbevare det beslaglagte materiale efter rpl. § 653 b, stk. 4. Jeg skal anmode om, at retten overtager opbevaringen eller bemyndiger en anden til at opbevare filmene.

Laserdisken til Retten i Aalborg, 29. november 2007

Hoslagt fremsendes kopi af Hans Kristian Pedersens skrivelse af 29. november 2007 til fogedretten i ovennævnte sag samt formentlig tillige sagen mod Laserdisken ApS. De anmodes om straks at kontakte fogedretten med henblik på en afklaring af sagernes retslige status og derved afklaring af, hvorvidt beslaglæggelse af materiale fortsat er påkrævet samt hvordan, jf. herved retsplejelovens § 653 c.

Retten i Aalborg til FDV v/Lars Segato, 2. december 2007

Rekvirenterne kan naturligvis ikke tillade, at de pågældende film, der alle er ulovligt importeret, sælges i Danmark. Indtil anden aftale er indgået mellem parterne eller indtil retten har truffet anden afgørelse, henholder rekvirenten sig til den aftale, der den 29. november 2005 blev indgået med Hans Kristian Pedersen om opbevaring af filmene.

FDV v/Lars Segato til Retten i Aalborg, 11. december 2007

Stævningens struktur

Overordnet handlede alle sagerne fra 2003 til 2016 om håndteringen af regional konsumtion og grundlaget for den etablerede retspraksis. FDV og jeg havde hver vores tilgang til dette.

Næppe var loven vedtaget, før FDV's advokater førte sig frem, som om det var en selvfølge, at parallelimport var forbudt, medmindre et medlem af FDV havde givet udtrykkelig tilladelse. Jeg havde en anden tilgang. Jeg ønskede en juridisk undersøgelse. Jeg mente, at EU-Domstolen burde træffe afgørelsen under behørig hensyntagen til EF-traktatens grundlæggende formål og de øvrige fortolkningsbidrag, der kunne belyse spørgsmålet. På den måde kunne afgørelsen tages på et kvalificeret grundlag.

FDV's frækhed blev minsandten belønnet - én gang til kan det siges med tanke på udlejningsmonopolet. Aldrig har dommerne interesseret sig for baggrunden for regional konsumtion, formålet med det indre marked, de andre EU-retlige kilder eller OECD's formål med liberaliseringen af verdenshandelen.

Tankevækkende, at det er frækhed, der etablerer retspraksis i Danmark!

Det tvivlsomme valg af tilgang til løsningen af juridiske problemstillinger var det overordnede tema for retssagen. Baggrunden var de ni retssager på det tidspunkt, nemlig de to sager mod Kulturministeriet om regional konsumtion, FDV's sager mod Laserdisken ApS og reparationssagerne mod mig:

Twisterne om regional konsumtion: Gyldighed (1) og fortolkning (2).

Razziaen (3) plus kæremålet (4), justifikations sagen (5) og ankesagen (6).

Reparationssagen (7) plus kæremål 2 (8) og justifikations sagen 2 (9).

På den ene side havde dommerne uden forståelige begrundelser afvist mit forsøg på at få spørgsmålet om valg af fortolkning juridisk undersøgt, og på den anden side var der ingen grænser for deres støtte til FDV's overfald på mig.

Den første retssag i Østre Landsret var forløbet efter bogen, men de otte andre sager er kendetegnet ved tvivlsomme afgørelser, udeladelser og deciderede løgne. Stævningen handler især om dommernes accept af FDV's fremfærd i forbindelse med ophavsretslovens fortolkning, men et andet væsentligt formål med retssagen var at kaste lys over de konkrete manipulationer og udeladelser. Endelig krævede jeg erstatning for mine tab - herunder for værditabet af de beslaglagte film.

Jeg gennemgik systematisk de otte retssager og formulerede en anerkendelsespåstand for hvert ignoreret faktum og hver ignoreret lovparagraf, og jeg tilføjede serier af påstande om de erstatningsretlige betingelser og andre grundlæggende regler, som dommerne havde undladt at forholde sig til.

Påstandene var organiseret, så de etablerede en række fakta, der burde lede hen til en velbegrundet konklusion. Hvis det ikke var den konklusion, jeg forventede, ville det i det mindste blive klart, hvor kæden sprang af. Serien af anerkendelsespåstande blev længere og længere, efterhånden som arbejdet skred frem.

Ad afsnit 1.6

Jeg synes, det er et rigtigt godt afsnit. Jeg gjorde det, at jeg gik direkte til dette afsnit (sprang de første over), så da var det lidt svært at forstå. Efter at have læst afsnit 1.1 - 1.5 (som enhver normal læser vil gøre), er afsnit 1.6 langt mere forståeligt. Det er lykkedes dig helt at kvæle lysten til at være ironisk/sarkastisk, men du holder tonen på et passende, neutralt leje, hvor man lejlighedsvis helt glemmer, at du er part i sagen og ikke en uafhængig observatør. Dette er bestemt en meget stor styrke ved fremstillingen og en imponerede præstation fra din side.

Ad afsnit 1.7

Jeg synes sammenligningen er helt på sin plads. I dette afsnit er du lidt hård overfor dommerne - men det er der jo en grund til. Jeg synes sammenligningen er god, og det er en helt central problemstilling, du har fat i - forskellen på et forbud ctr. indhentelse af tilladelse.

Advokat Per Christensen til Laserdisken, 9. marts 2009

Udarbejdelsen af stævningen

Efter Vestre Landsrets kendelse den 8. oktober 2007 (side 826) koncentrerede jeg mig om arbejdet med at udarbejde en stævning mod Domstolsstyrelsen. Over en bred kam havde dommerne taget parti til fordel for FDV, og de ville overhovedet ikke høre på mig. Det var umuligt at få medhold på "normal" vis, så jeg var nødt til at gøre noget usædvanligt. Det var afgørende for min formidling af filmværker, at FDV ikke fik fuldstændig kontrol over enhver form for import, så jeg lagde alt til side for at færdiggøre stævningen, inden justifikationssagen mod mig var nået så langt, at der ikke var nogen vej tilbage.

Stævningen har karakter af en retsvidenskabelig analyse, og det var vigtigt, at den blev forstået. Jeg hyrede både Per Christensen og Henrik Karl Nielsen som "testlæsere" og kritikere, og ikke én linje eller påstand er formuleret uden at være vendt med de to. Intet blev sparet for at være så forståelig som mulig, for det er ikke let stof. Regional konsumtion er et absurd begreb, og det giver faktisk ikke mening. Det betyder i praksis, at folk som Peter Schønning og Johan Schlüter kan slippe af sted med en hvilken som helst forklaring, og det er vel også den dybere mening. Der er mange penge i at kontrollere verdenshandelen.

Jeg gjorde et hæderligt forsøg, men det er ligesom at læse Calculus. Man kan ikke forstå universitetets matematik uden først at beherske elementær matematik. Man er nødt til at forstå kapitel A, før kapitel B giver mening. Man er nødt til at forstå sammenhængen. Det blev anskueliggjort, da Per Christensen gik direkte til afsnit 1.6 og fandt det uforståeligt, men da han havde læst afsnit 1.1-1.5, var det meget lettere at forstå, skrev han til mig.

Da jeg var færdig med gennemgangen, var antallet af påstande nået op på 534, og jeg kunne lave en top 100 over konkrete krænkelser fra dommernes side.

Aflleveringen af de beslaglagte film

Efter næsten to års intensivt arbejde var stævningen klar. Projektet blev lanceret med en slags happening i Retten i Aalborg. De beslaglagte film var et synligt tegn på byrettens lemfældige sagsbehandling, og jeg fik fat i to varevogne og fyldte dem med de beslaglagte film. Så kørte vi hen til byretten og læssede dem af, og herefter måtte Retten i Aalborg overtage den varme kartoffel.

Jeg havde orienteret Nordjyske Medier og TV2 Nord, og de sendte begge et kamerahold for at dække begivenheden. Byretten havde fået en ny retspræsident, Christian Lundblad. Han blev tilkaldt, og han tog selv mod filmene.

- Er det virkelig nødvendigt at tilkalde pressen? spurgte han, og det var jeg nu ret sikker på. Hvis jeg var kommet alene, ville jeg med stor sandsynlighed blive afvist i døren, men på min måde fik jeg afleveret filmene og gjort opmærksom på mit problem. Jeg afleverede en liste med indholdet af kasserne, fik en kvittering og meddelte, at jeg ville fremsende en stævning med mit erstatningskrav.

denskjultekorrupsion.dk/video50

24 Nordjyske, 16. juli 2009

denskjultekorrupsion.dk/video51

TV2 Nord, 16. juli 2009

Retssagens formål

Samtlige problemer kan henføres til dommernes forhåndsaccept af FDV's påstand om, at dens medlemmers accept er en forudsætning for enhver handel i Danmark med film fra tredjelande. I virkeligheden handlede det hele om ophavsretslovens fortolkning, og mit forsøg på at få en regulær retlig undersøgelse i en retssag mod Kulturministeriet var blevet afvist med den begrundelse, at sagen ikke havde baggrund i "en konkret, aktuel retstvist" (side 652).

Den undskyldning kunne ikke bruges i forhold til Domstolsstyrelsen. Der var en konkret, aktuel retstvist mellem Dorete Bager og mig. Hun havde forlangt, at jeg indhentede udtrykkeligt samtykke, før jeg importerede. Hvis jeg ikke gjorde det, ville jeg uvægerligt krænke FDV's rettigheder, påstod hun. Indtil uenigheden om ophavsretslovens krav blev afklaret, var jeg nødt til at indstille al import eller risikere nye bevissikringer, fordi hun i så fald følte sig berettiget til at kontrollere, om jeg krænkede FDV's rettigheder.

De 534 påstande var fordelt således:

Påstand 1: Ophavsretslovens fortolkning (plus to subsidiære påstande).

Påstand 2-527: Diverse anerkendelsespåstande (plus en subsidiær påstand).

Påstand 528-534: Diverse erstatningskrav inkl. værditabet på filmene.

Spørgsmålet om den rette fortolkning af regional konsumtion overskyggede alt, men i de af FDV anlagte sager ville dommerne ikke engang anerkende, at der var tvist om det emne. For Dorete Bager og de andre dommere var det som mejslet i sten, at FDV's tilladelse var en betingelse for at importere film fra tredjelande. Det fremgår ikke engang af retsbøgerne, at det er min opfattelse, at der for Folketinget også blev redegjort for en anden fortolkning.

Hovedopgaven var derfor at isolere det spørgsmål på en måde, så det ikke var til at komme udenom. Jeg var nødt til at gengive alle påstandene i stævningen, men sagsfremstillingen vedrørte udelukkende ophavsretslovens fortolkning. Jeg kaldte det "en overordnet sagsfremstilling", og den havde som sagt karakter af en retsvidenskabelig analyse af hele problematikken om regional konsumtion. Den var meget grundig og kom til at fylde 155 tætskrevne A4-sider. Stævningen blev rundet af med fem sider om principperne bag erstatningskravene og tre sider om den planlagte bevisførelse med bilag og vidneafhøringer.

Jeg var gået i gang med separate sagsfremstillinger og anbringender for de resterende påstande, men for at fremskynde sagsanlægget havde jeg udskudt det. Efter de nye regler starter alle sager i byretten, og det var ikke hensigtsmæssigt med en sag af den type, så planen var at fremsende grundlaget for påstand 2-534 i et separat processkrift senere, og mens jeg arbejdede på den betydelige opgave, kunne byretten passende tage stilling til min anmodning om at henvise sagen til Østre Landsret på grund af dens principielle karakter. Efter Ole Høyers kendelse måtte det være en formalitetssag, men der ville gå noget tid med det.

Jeg sendte stævningen til Københavns Byret den 29. juli 2009 sammen med 445 bilag. Det samlede erstatningskrav løb op på et samlet beløb på 5.948.485 kr., og det udløste en retsafgift på 71.540 kr. Det fik mig til at overveje fremgangsmåden. Jeg havde talt med advokaterne om, at Domstolsstyrelsen næppe ville tage imod sagen med glæde, og det var mange penge at ofre på en sag, som helt sikkert ville møde betydelig modstand. Jeg gjorde som FDV og anlagde sagen med et mindre erstatningskrav og tog forbehold for senere forhøjelse. Det bragte retsafgiften ned på det førnævnte beløb på 17.540 kr., som jeg betalte den 14. september 2009. Dermed var sagen formelt anlagt, og den fik sagsnr. BS 38A-4743/2009.

Planen var derefter at få FDV's retssag mod mig udsat, til der var taget stilling til de principielle spørgsmål. Når de havde fået en grundig sagsbehandling, ville meget være afklaret, og det ville være let at tage stilling til FDV's påstande.

Behandlingen af erstatningskravene mod Domstolsstyrelsen ville jeg derefter få udsat, indtil det var afklaret, om FDV var erstatningsansvarlig. Angrebet var jo planlagt og udført af FDV's advokater, og det var også dem, der havde klokket i det med formalitetsfejlen, så FDV burde være erstatningsansvarlig. Men hvis jeg ikke fik penge ud af FDV, ville jeg forbeholde mig retten til at gøre Dorete Bager, dvs. Domstolsstyrelsen, ansvarlig. Hvis hun havde gjort sin pligt, havde der slet ikke været nogen bevissikring, og hvis dommerne i Vestre Landsret havde gidet læse mine skriftlige indlæg, havde skaderne været minimale.

Domstolsstyrelsen lod sig repræsentere af kammeradvokaten, denne gang ved advokat Kim Holst. Ikke overraskende begærede han sagen afvist. Han henviste til retssagen mod Kulturministeriet, hvor Vestre Landsret havde afvist den samme påstand som sagens påstand 1. Så blev jeg indkaldt til et forberedende retsmøde.

Retten indkalder Dem til et forberedende retsmøde, jf. retsplejelovens § 353, som afholdes

fredag, den 8. januar 2010 kl. 9.30

i Københavns Byret, Retssal 38, Rådhuspladsen 45-47, 3. sal. Retten har afsat 1 time til mødet. Følgende punkter skal drøftes på mødet:

1. Parternes stilling til sagens faktiske og retlige omstændigheder.
2. Tilrettelæggelse af og tidsrammerne for en eventuel yderligere forberedelse.
3. Tidspunktet for forberedelsens afslutning.
4. Tidspunktet for hovedforhandlingen.

Retten har bestemt, at der på mødet yderligere skal drøftes følgende punkter:

5. Formalitetsindsigelser.
6. Henvisning af sagen til landsretten eller Sø- og Handelsretten, jf. §§ 226 og 227.
7. Kollegial behandling, jf. § 12, stk. 3.
8. Medvirken af sagkyndige, jf. § 20.

Det forberedende retsmøde

Jeg var overrasket over byrettens indkaldelse. Det er ganske vist normalt at holde et forberedende retsmøde, hvor parternes holdninger i store træk afklares, så den egentlige sagsbehandling kan tilrettelægges, men det er normalt først at afklare, om sagen skal behandles af den pågældende domstol. Sø- og Handelsretten havde som det første henvist retssagen mod Kulturministeriet til Retten i Aalborg, hvor Ole Høyer som det første - og på skriftligt grundlag - havde truffet afgørelsen om at henvise sagen til landsretten.

Københavns Byret havde på det tidspunkt slet ikke modtaget mit processkrift om påstandene 2-534 endnu, og hvis sagen skulle behandles i landsretten, gav det ingen mening at begynde at drøfte dem med en byretsdommer. Jeg studsede også over den afsatte tid. Hvis 445 bilag og 534 påstande skulle drøftes på én time, var der kun afsat 3-4 sekunder til hver. Og det var kun første punkt på dagsordenen! Jeg foreslog byretten, at der som det første blev taget stilling til anmodningen om henvisning, og det kunne gøres på skriftligt grundlag. Byretten svarede ikke.

I begyndelsen af januar blev Nordjylland ramt af en kraftig snestorm. To dage før retsmødet var lufthavnen sneet til. Aviserne blev ikke omdelt i snevejret, men på *Nordjyske Online* kunne læses, at politiet ikke alene opfordrede bilisterne til at undgå al unødvendig kørsel, politiet opfordrede også fodgængerne til at holde sig indendørs på grund af faren fra de snefyldte tage. Skoler var lukket, børnehaver var lukket, og en håndboldkamp i Aalborg mellem Esbjerg og Aalborg blev aflyst, fordi Esbjerg mente, det var uforsvarligt at forsøge at rejse til Aalborg. Og der var meldinger om, at mere sne var på vej mod Aalborg fra vestkysten.

Via fax foreslog jeg Københavns Byret, at retsmødet blev udsat eller aflyst, og jeg bad om et hurtigt svar på fax eller e-mail. Da busdriften hen på eftermiddagen blev indstillet, sendte jeg Nordjyskes artikel til retten via fax og bad om et hurtigt svar. Det fik jeg pr. telefon: - Retten kan ikke se nogen anledning til at udsætte retsmødet, og hvis du ikke møder op, vil du blive dømt som udeblevet.

Torsdag den 7. januar sendte jeg pr. fax mit mobilnr. til byretten, for jeg ville gøre et forsøg på at nå frem via en flyafgang kl. 7.40, men jeg kunne ikke love, at det kunne lade sig gøre, for på det tidspunkt var lufthavnen stadig lukket.

Kl. 6 fredag morgen begyndte busserne at køre igen, og omkring kl. 7 havde friske folk ryddet startbanen, og jeg nåede frem til retsmødet i København kun en smule forsinket. Hvad skulle der så ske den formiddag, der var så vigtigt?

Dommer Stausbøll (også uden fornavn) fortalte, at det er normalt at nedlægge én eller to påstande i en stævning, og jeg havde nedlagt 534 påstande.

- Har De læst stævningen? spurgte jeg og så ham ind i øjnene.

- Jeg har bladret lidt i den, sagde han tøvende og påpegede, at sagsøgte havde anført, at mange af påstandene var uklare og uegnede til en domstolskonklusion, og derfor havde han besluttet at pålægge mig at antage en advokat.

Mødet varede kun få minutter, og så kunne jeg rejse hjem til Aalborg igen.

Baggrunden for advokatpålægget

Var det virkelig nødvendigt at tvinge mig til at bruge en dag på at trodse en storm og rejse til København og tilbage igen blot for at få den besked? Kunne Stausbøll ikke bare have sendt kendelsen til mig?

Hvad vidste han om mine evner til at føre en retssag? Der findes næppe noget menneske med mere retserfaring end mig, bortset fra advokaterne. Højesteret har konkret vurderet, at jeg kan føre en sag i Højesteret, men Københavns Byret, der ifølge loven har pligt til at vejlede mig, nægtede mig denne basale ret!

Hvad var grundlaget for afgørelsen? Det var dommernes kolleger, der i FDV's retssager omhyggeligt undgik at forholde sig til kontroversielle emner, som heller ikke i denne retssag ville have noget undersøgt. Stausbøll havde ikke engang læst stævningen, kun bladret lidt i den. Jeg tænkte på Per Christensens bemærkninger. Det er ikke en sag, hvor det er nok at bladre lidt. Han havde sikkert bare bladret nok til at opdage, at stævningen indeholder et stort antal påstande.

Bør en dommer alene sætte lid til de anklagede? Bør han ikke sætte sig ind i de nedlagte påstande og baggrunden for dem? Det kunne han ikke have gjort, for jeg havde ikke fremsendt processkriftet om de enkelte påstande endnu.

K e n d e l s e

Sagsøger nedlægger i stævningen 534 påstande. Sagsøgte bemærker i svarskriftet, at en del af påstandene vedrører forhold som allerede er afgjort ved tidligere retssager og/eller ikke kan prøves under en sag anlagt mod sagsøgte. Sagsøgte bemærker endvidere, at langt hovedparten af påstandene har karakter af anbringender til støtte for andre af de nedlagte påstande. Derudover er en række af påstandene uklare og uegnede til at indgå i grundlaget for en domskonklusion. Sagsøgte gør på den baggrund gældende, at der skal ske afvisning overfor samtlige påstande.

Efter karakteren af stævningen, herunder indholdet af de 534 påstande, sammenholdt med sagsøgtes bemærkning om, at en del af påstandene vedrører forhold som allerede er afgjort ved tidligere retssager, finder retten ikke det muligt at behandle sagen på forsvarelig måde uden at sagsøger er repræsenteret ved en advokat. Under henvisning til retsplejelovens § 259, stk. 2,

b e s t e m m e s:

Det pålægges sagsøger, Hans Kristian Pedersen, fremover at lade sagen udføre af en advokat. Retten bestemte, at sagsøger skal indlevere et processkrift til retten og sagsøgte senest den 21. april 2010 med bemærkninger til afvisningspåstanden herunder angivelse af påstande, der efter sagsøgers opfattelse kan tages under påkendelse i forbindelse med den anlagte sag.

Hvis processkriftet ikke indgives af en advokat eller hvis fristen ikke overholdes, kan retten træffe bestemmelse om udeblivelsesvirkning, jf. retsplejelovens § 259, stk. 3 og § 360, stk. 5, jf. § 355, stk. 2.

Hvem tør modstå dommerne?

Nordjyske Stiftstidende havde samme morgen bragt historien om den forsvundne beslaglæggelse som optakt til retsmødet, og Lars Borberg ventede på at høre mig rapportere fra dagens retsmøde. Der var sket så lidt, at det kunne klares pr. SMS. Resten af turen hjem overvejede jeg, hvordan advokatpålægget kunne håndteres. Stausbøll havde beordret mig til København under falske præmisser, nemlig en dagsorden, han ikke havde intentioner om at følge. Sagsanlægget var mit forsvar mod FDV's overgreb, men for dommerne var det en krigserklæring, og Stausbøll stillede sig fra starten på samme side som de dommere, jeg havde stævnet.

I årevis havde jeg arbejdet tæt sammen med Per Christensen, og jeg tænkte, at hvis det blev nødvendigt, kunne jeg sikkert skrive udkast til processkrifterne, som han ikke behøvede at ændre ret meget, før han kunne skrive under. Det var dog kun en nødløsning. Stausbøll havde med advokatpålægget og henvisningen til sagsøgte bemærkninger illustreret det egentlige problem: Han var mere kollega til de sagsøgte end en upartisk dommer. Det problem bør håndteres selvstændigt af de politisk ansvarlige.

Den umiddelbare plan var, at jeg skulle skrive processkriftet om de andre 533 påstande, mens Per Christensen skulle forsøge at få sagen henvist til landsretten, hvor vi ville have en ny situation. Landsretten har aldrig givet mig advokatpålæg.

Så let kom det ikke til at gå. Da jeg fortalte Per Christensen om forløbet og mine planer, var han synligt rystet. "Det havde jeg ikke set komme," sagde han og bad om at drøfte situationen med Anders Hjulmand. Et par dage senere gav han mig den nedslående besked, at advokatfirmaet ikke kunne hjælpe mig.

Advokat Anders Hjulmands firma havde udviklet sig støt og roligt, og nu var det fusionerede HjulmandKaptain blandt Danmarks største advokatvirksomheder, og det ville være for risikabelt at repræsentere mig i sagen. Problemet er, at det er afgørende for et succesfuldt advokatfirma at have et godt forhold til domstolene. Det burde ikke være sådan, at man ikke kan føre en sag mod domstolene, men risikoen var for stor til, at advokatfirmaet ville løbe den.

Jeg havde også haft et fortrinligt samarbejde med Per Mogensen, og han havde stadig sit advokatfirma i Aabybro, men også han afslog. Han udførte opgaver for byretten af og til, fortalte han, og det ville ikke være passende at føre sag mod sin arbejdsgiver. Han hjalp dog i forsøget på at få ophævet advokatpålægget med en positiv udtalelse om mine evner og kompetencer både som elev på HD-studiet på Aalborg Universitet og som samarbejdspartner under vores fælles retssager.

Nogle måneder forinden havde advokat Kim Olsen som et klap på skulderen i respekt for min indsats for et frit kulturliv tilbudt gratis juridisk assistance, og i min nød tog jeg kontakt til ham, men en sådan sag var for stor en mundfuld.

Advokat Henrik Karl Nielsen viste sig at have mest hår på brystet. Han skrev et processkrift, der opfyldte de krav, dommer Stausbøll havde stillet i kendelsen, og derefter kæmpede han videre for at få advokatpålægget ophævet igen.

Sagsøgers Processkrift

Københavns Byret
BS 38A-4743/2009

Hans Kristian Pedersen mod Domstolsstyrelsen

Retten har den 8. januar 2010 bedt om sagsøgers advokats bemærkninger til sagsøgtes afvisningspåstand samt en angivelse af de påstande, der efter sagsøgers opfattelse kan tages under påkendelse i forbindelse med den anlagte sag.

Bemærkninger til sagsøgtes afvisningspåstand:

Sagsøgtes afvisningspåstand omfatter sagsøgers 534 påstande, hvorom sagsøger samtidig med indgivelsen af stævningen har meddelt, at hver enkelt påstand vil blive gennemgået med selvstændige sagsfremstillinger og angivelse af anbringender for hver enkelt påstand i et separat processkrift, når retten har taget stilling til anmodningen om henvisning af sagen til Østre Landsret.

Sagsøgtes afvisningspåstand er derfor i sagens natur fremsat uden et kendskab til baggrunden for de enkelte påstande. Den synes hovedsageligt at være begrundet i den vildfarelse, at påstande, der også har karakter af et anbringende til støtte for en anden påstand, ikke kan påkendes særskilt. Der henvises herom til UfR 2002.1789H, hvor Vestre Landsret og Højesteret afviste dette synspunkt.

Bemærkninger til de fremsatte påstande:

Undertegnede har ydet juridisk rådgivning til sagsøger siden 2006, og rådgivningen omfatter udarbejdelsen af nærværende sags stævning herunder påstandenes formulering. Som jeg ser det, er anerkendelsepåstandene formuleret skarpt og præcist. Det er min opfattelse, at alle påstande kan tages under påkendelse i nærværende sag.

Som rådgiver for Hans Kristian Pedersen gjorde jeg allerede i 2008 opmærksom på, at det måtte forventes, at Domstolsstyrelsen ville overdrage det til kammeradvokaten at føre sagen, og at han ville nedlægge påstand om afvisning. Mine bemærkninger til Københavns Byret er de samme, som de var til Hans Kristian Pedersen, og det er følgende:

1. Det er nødvendigt med en stillingtagen i påstandsform, fordi ingen ret hidtil har forholdt sig til de problemer, der tages op. Man har i stedet set bort fra indsigelserne.
2. Der er tale om faktum, som er relevant for at pådømme erstatningskravet og krænkelserne af Den Europæiske Menneskeretskonvention.

Da der er tale om forhold, som sagsøger har en retlig interesse i at få påkendt, vil det være synspunktet, at en afvisning af en realitetsbehandling af sagen vil udgøre en overtrædelse af kravet i EMRK art. 6 om "access to court", og sagsøger har følgelig instrueret mig om at meddele retten, at sagen om fornødent vil blive indbragt for Den Europæiske Menneskeretsdomstol, såfremt sagsøgers påstande ikke realitetsbehandles. En gennemførelse af sagen for en dansk domstol er dog forudgående påkrævet for at iagttage kravet om udtømmning af nationale retsmidler.

Advokat Henrik Karl Nielsen til Københavns Byret, 21. april 2010

Stævningen, som min klient har udtaget, omfatter en række anerkendelsespåstande og et antal fuldbyrdelsespåstande. I sin begrundelse for kendelsen af 8. januar 2010 henviser retten bl.a. til "karakteren af stævningen" og "indholdet" af påstandene. Denne begrundelse kunne for så vidt anvendes i forhold til en hvilken som helst stævning i en sag, der behandles i civilrettens former.

I begrundelsen henviser retten videre til sagsøgtes "bemærkning" om, at en del af påstandene vedrører forhold, der allerede er afgjort ved tidligere retssager. Argumentation fra en af parterne i en sag kan selvsagt ikke tjene som grundlag for, at den anden part pålægges et advokatpålæg. Betingelserne for at meddele advokatpålæg fremgår af retsplejelovens § 259, stk. 2, og det er retten - og ikke sagsøgte - der må afgøre, om betingelserne for at meddele advokatpålæg er til stede.

Retsplejelovens udgangspunkt er efter § 259, stk. 1, at enhver kan gå i rette for sig selv. Det følger af forarbejderne til § 259, stk. 2, der hjemler en fravigelse af dette udgangspunkt, at der skal udvises tilbageholdenhed med meddelelse af advokatpålæg. Jeg henviser til lovbemærkningernes henvisning til Retsplejerådets og Justitsministeriets opfattelse af spørgsmålet (FT A 1968-69, sp. 2897f., der vedlægges i kopi):

"Rådet forudsætter derfor, at underretterne viser tilbageholdenhed med anvendelsen af bestemmelsen. Justitsministeriet er enig i forslaget om at udvide bestemmelsen og kan tiltræde det af Retsplejerådet anførte om bestemmelsens anvendelse."

Efter bestemmelsens ordlyd og forarbejder kan en sags omfang alene målt på antallet af påstande naturligvis ikke i sig selv tjene som begrundelse for, at der meddeles advokatpålæg, når der slet ikke er foretaget nogen konkret vurdering af, hvorvidt parten er i stand til at redegøre for sin stilling til sagens faktiske og retlige aspekter.

Ingen andre end min klient har et sådant detailkendskab til de faktiske og retlige forhold i den flerhed af sager, der ligger til grund for den nu anlagte sag. Min klient er fuldt ud i stand til på betryggende vis at redegøre for sine bevæggrunde for at ønske en prøvelse af kvaliteten af sagsbehandlingen i de allerede afgjorte sager. I det omfang retten måtte finde, at sagen involverer spørgsmål, der allerede har fundet deres afgørelse ved domstolene, er den adækvate reaktion ikke et advokatpålæg forud for sagens hovedforhandling.

Endelig må jeg gøre opmærksom på, at en sag med 534 påstande og 445 bilag nødvendigvis involverer et meget betydeligt antal tidsmæssige ressourcer at forberede og hovedforhandle. Min klient driver en sund forretning i Ålborg og København. Det forhold, at min klient tvinges til at lade sig repræsentere af advokat i en sag af dette omfang, vil - som enhver må kunne sige sig selv - være ensbetydende med, at min klient effektivt afskæres fra at få de spørgsmål prøvet retsligt, som sagen vedrører. Noget sådant vil indebære en overtrædelse af min klients ret til "access to court", jf. EMRK art. 6 og vil krænke samme konventions art. 13. I lyset af det forhold, at min klient er både i stand til og villig til at repræsentere sig selv i nærværende sag, hvis faktiske og retlige aspekter han er fuldt ud kapabel til at redegøre for, vil pålægget om at antage en advokat til repræsentation - hvilket min klient ikke ønsker - i sig selv udgøre en tilsidesættelse af kravet i EMRK art 6 om "fair trial".

Efter at have gennemgået sagen, må jeg med henvisning til Advokatrådets regler for god advokatskik pkt. 1.1. gøre opmærksom på, at jeg ser et problem i sagen i forhold til at sikre en overholdelse af kravet i Den Europæiske Menneskeretskonventions art. 6. Jeg har med min klient drøftet nærværende sag både før sagens anlæg, før advokatpålægget og efter dette. Min klient giver udtryk for en oplevelse af, at han sagsøger en styrelse, der reelt set er den overordnede myndighed for den person, der beklæder embedet, der skal afgøre den. Den Europæiske Menneskeretskonvention art. 6 indeholder et krav om adgang til en domstol, der er ”uafhængig og upartisk”. Efter Den Europæiske Menneskeretsdomstols praksis indebærer dette et krav om, at ”justice must not only be done; it must also appear to be done.”

Jeg kan ikke se andet, end at vi har at gøre med en sag, hvor sagsøger med rette er berettiget til at kunne forlange, at enhver tvivl om en uafhængig og upartisk afgørelse af sagen er elimineret, og jeg er efter vore advokatetiske reglers pkt. 1.1. forpligtet til at gøre opmærksom på, at retten på sagens nuværende stade bør forholde sig til og tage stilling til, hvorledes sagen får en behandling, der lever op til kravene i art. 6.

Advokat Henrik Karl Nielsen til Københavns Byret, 26. september 2010

Kampen mod Københavns Byret

Henrik Karl Nielsen kæmpede en brav kamp mod byretsdommer Anette Burkø, der overtog sagen fra Stausbøll. Hun var en gammel bekendt, en af de dommere, der tidligere havde straffet mig for at afkræve svar af Skat (side 753).

Jeg fremlagde erklæringer fra Per Mogensen og Preben Bang Henriksen, der begge havde undervist mig, og Højesterets afgørelse på, at jeg var kvalificeret til at møde for Højesteret. I en særskilt skrivelse redegjorde Henrik Karl Nielsen for retsplejelovens betingelser for at meddele advokatpålæg, og da han endvidere havde sagt god for alle stævningens påstande, var Stausbølls krav opfyldt, og så burde jeg kunne fortsætte sagen selv. Men nej, Anette Burkø var nådesløs.

Mere og mere tydede på, at Domstolsstyrelsen opførte sig som de anklagede dommers arbejdsgiver og Anette Burkøs arbejdsgiver, og det var hendes opgave at redde kollegerne. Henrik Karl Nielsen skrev særskilt til hende om problemet i forhold til Den Europæiske Menneskeretskonvention, der krævede uafhængige og upartiske dommere (ovenfor).

Anette Burkø indkaldte til et telefonmøde den 20. december 2010, og ifølge Henrik Karl Nielsen blev det lige så kafkask som mit møde med Stausbøll:

Hej, det blev en kort kafkask proces. Hun fastholder advokatpålægget og vil udskille afvisningspåstanden. Vi får til den 21/1, hvis vi vil komme med endnu et processkrift. Det er helt tydeligt, at hun går efter en hurtig afvisning.

Advokat Henrik Karl Nielsen til Laserdisken, 20. december 2010

Hverken undertegnede eller advokatfirmaet Norsker & Co. kan påtage sig at realitetsbehandle nærværende sag. Som rådgiver for Hans Kristian Pedersen vil jeg gøre retten opmærksom på, at min klients muligheder for at antage en advokat til at føre sagen både afhænger af hvilke påstande, sagsøgte begærer afvist, og de anbringender, afvisningspåstandene støttes på.

Sagsøgte opfordres til at tilkendegive sin stillingtagen til sagens faktiske og retlige omstændigheder i forhold til påstanden om afvisning af hver enkelt af sagsøgers påstande. Det bemærkes, at min klient foranlediget af indkaldelsen af 10. december 2009 til retsmødet den 8. januar 2010 særskilt i et brev af 28. december 2009 har fremsendt et antal provokationer til besvarelse. Selvom der har været afholdt både et regulært retsmøde og et telefonmøde, hvor første punkt på dagsordenen har været ”parternes stilling til sagens faktiske og retlige omstændigheder”, har dette punkt aldrig været behandlet, og sagsøgte har ikke besvaret min klients provokationer.

Det må anses for at være udelukket, at min klient vil kunne antage en advokat til at føre sagen, hvis ikke disse spørgsmål er afklaret forinden.

Advokat Henrik Karl Nielsen til Københavns Byret, 21. januar 2011

Sagens uundgåelige afslutning

I et afsluttende processkrift af 21. januar 2011 opsummerede Henrik Karl Nielsen advokatpålæggets principielle problemer i forhold til Den Europæiske Menneskeretskonvention og muligheden for at gennemføre retssagen i det hele taget. I flere afsluttende breve forsøgte både Henrik Karl Nielsen og jeg selv at lade byretten forstå, at advokatpålægget gjorde det umuligt at gennemføre retssagen.

Sagen blev en god forretning for både det offentlige og for Domstolsstyrelsen. Trods en retsafgift på 17.540 kr. gad ingen dommer læse stævningen, og et enkelt svarskrift, et retsmøde og et telefonmøde på et par minutter hver blev takseret til yderligere 40.000 kr., som jeg skulle betale til Domstolsstyrelsen for ulejlighed.

K e n d e l s e

Da sagsøger ikke inden udløbet af den af retten fastsatte frist har indleveret et processkrift med sagsøgers stillingtagen til de af sagsøgte i svarskriftet anførte indsigelser, afvises sagen i medfør af retsplejelovens § 360, stk. 5, jf. stk.1, jf. § 355, stk. 2, hvorfor

b e s t e m m e s:

Den af sagsøger, Hans Kristian Pedersen, mod sagsøgte, Domstolsstyrelsen, ved stævning af 29. juli 2009 anlagte sag afvises.

Retten bestemte, at sagsøger, Hans Kristian Pedersen, inden 14 dage i sagsomkostninger til sagsøgte, Domstolsstyrelsen, skal betale 40.000 kr.

Københavns Byrets kendelse om afvisning, 10. maj 2011